

СТРАНДЖА ПЛАНИНА

Хайдушки приказки разказва
хайдушка Странджа планина,
и въ зашуменитѣ ѝ пазви
плющятъ пакъ бойни знамена.

И пакъ въвъ съннитѣ осои
пламтятъ разискрени очи,
гласътъ на вехтитѣ герои
отъ всѣки листъ и днесъ звучи.

Препуска бѣлата кобила
Индже размахва ятаганъ,
и дѣхъ на росенъ и босилекъ
дѣхти отъ горската снага.

А байрактарътъ младъ и едъръ
байракътъ синь-зеленъ вѣтрѣй,
и надъ гората: свѣтло, ведро,
тихъ бѣломорски вѣтръ вѣй. —

Запѣватъ сведенитѣ клони,
шуми зелената гора:
хайдушка майка и заслона,
хайдушка обичъ и сестра.

Трептятъ наждренитѣ клони
на горда Странджа планина,
хайдушки приказки разказватъ
хайдушки бодри знамена.

Иванъ Василевъ

ВЪ ГОРАТА

На разходка бѣхме съ татко
днесъ изъ ближната гора.
Брахме ягоди за сладко,
но азъ припкахъ, а той бра.

Цѣлъ день тичахъ изъ гората,
като палаво козле.
Сякашъ бѣхъ изъ небесата,
сякашъ птичка бѣхъ — съ криле.

Съ катерички бѣброви
дружихъ днесъ за първи пѣтъ.
Но сѣ толкова страхливи —
отъ страхъ всички ще умратъ.

А пѣкъ рано — отзарана,
видѣхъ Зайо съвсемъ самъ,
легналъ на една поляна,
какво правѣше — не знамъ.

Хубаво е въвъ гората,
но да бжда всѣки день.
Тамъ е весела играта
по срѣдъ губера зеленъ.

Тамъ живѣятъ дружно всички:
и потоци, и цвѣта,
съсъ животни и съсъ птички,
както нигде по свѣта.

Славчо Ангеловъ

